

Zvláštní nic

Červnové slunce již vysoko na nebi ohřívalo naši zahradu za domem a já jsem čekal. Čekal jsem, až uvidím něco, něco zajímavého. Byl jsem ukrytý v koruně nejvyššího stromu naší zahrady. Byla to stará jabloň, která na naší zahradě byla on nepaměti a nesla velkou úrodu. Na nejvyšší větvi její, dokonale schovaný v listí, jsem seděl já. S pohodlím krále na trůně z kožešin a rozhledem nad okolními domy, zahradami a ulicí jsem se cítil jako agent čekající na svůj cíl. Sledoval jsem všechno, hádky sousedů, hry malých dětí od vedle i nic. A právě v takových chvílích, kdy se dělo nic, jsem vzpomínal.

Vybavila se mi chvíle, chvíle velmi dávná a velmi podivná. Bylo to asi před dvěma lety, já opět seděl na nejvyšší větvi staré jabloně naší zahrady. Bylo to také v červnu. Byl to slunečný den velmi podobný tomuto, bylo horko, ale tehdy ve vzduchu bylo něco těžkého. Jako by se mělo stát něco podivného. Ale den pomalu utíkal a já klidně sledoval okolí. Sousedí se chystali obědvat. „Ti budou mít ale výbornou polévku,“ řekl jsem si, jelikož měli hrachovku, kterou mám moc rád, a stará paní souseďka byla znamenitá kuchařka. Souseďka byla hodná, i na mě bývala, věkem už shrbená, na hlavě šátek, kolem pasu zástěru a na nohách i v největších vedrech punčochy. Nesla polévku na stůl. Nesla ji přes zahradu po úzkém kamením vyskládaném chodníčku, na němž ležela spící vyhrívající se kočka. Nevšimla si jí a upadla. Odhodila přitom mísu s polévkou rovnou do mužova klína. Pan souseď býval politik. Často jezdil na dlouho pryč a celá jeho rodina na něj byla právem pyšná. Dnes už ale byl stár a oheň bývalých jeho velkých sporů zůstal jen v jeho očích. Chodil pomalu a používal hůlku na opěru. Když mu však dopadla mísa plná horké polévky do klína, vyskočil, jako by vznášel námitku v nějakém ze svých slavných sporů, jako by se jednalo o samotnou jeho čest. Jak byl stár, začal běhat po své kdysi velmi dobře udržované, dnes již ale zarostlé, a dosti rozlehlé zahradě a vykřikovat všemožné nadávky, čemuž se Honzík a Anička, vnoučata našich starých sousedů, která u nich často bývala díky hádkám svých rodičů, smáli natolik, až spadli ze starých altánkových židlí, které souseď vlastnila už od jejich svatby. A smáli se, dokud se stará paní souseďka nevzpamatovala z pádu a pokynula dětem, aby přestaly. Dohonila svého stále po zahradě pobíhajícího manžela, chytla ho za ruku a řekla: „Pojď ke stolu.“ On jako by přestal cítit bolest popálenin, si šel sednout k dětem na jeho starou altánkovou židli. Jeho židle byla jiná než ostatní, byla větší, od ostatních židlí zásadně vyšší, vysoká jako dospělý muž a byla bílá. Nikdy se s ní nehýbalo. Posouval se stůl i ostatní židle, ale nikdy

židle starého pána. Babička odešla. Za pět minut byla zpátky už s další polévkou. Rozlila ji do talířů a všichni poobědvali.

Hned co jsem odtrhnul pohled od sousedů, zadíval jsem se na cestu, nad níž se najednou zatáhlo nebe. V tom se objevil na začátku ulice muž. Šel rázným krokem. Byl vysoký, ramenatý, s kostnatýma rukama a černým kabátem sahajícím až k zemi. Zamrazilo mne. Jako by už dnes tak dost těžký vzduch ještě zhoustnul. Musel jsem se nadechnout. Říkali mu Baron. Chodil po okolí bez cíle a záměru. Na hlavě cylindr, starý snad jako on sám, na ruku černé kožené rukavice, na nohou černé leštěné boty. V obličeji byl přísný a vážný. Říkalo se o něm, že jednou byl se svou manželkou, bývala to nejkrásnější dívka v okolí, na procházce kolem strže, když se tu pod ní náhle utrhla skála a ona skončila na dně propasti. Někteří dokonce říkají, že jí tam shodil on sám. Ale to jsou jen babské tlachy. V ten den se Baron zbláznil. Začal chodit každý den od rána do večera. Šel bez ducha a bez výrazu, jen chodil, jako by ji hledal. Všichni se mu vyhýbali obloukem. A šel i teď, šel po ulici, kterou jsem tak znal. Po ulici, která přestože byla plná květů, byla tmavá. Jako by i ona truchlila s ním. Baron minul zahrady a na konci naší ulice se zastavil. Přestal jsem dýchat, zatajil se mi napětím dech. Najednou se ohlédl a podíval se přímo na mne. V tu chvíli vzduch ztěžknul, podjela mi noha a já měl co dělat, abych se nesesunul k zemi. Rychle jsem pohlédl na konec ulice a on nikde. Po Baronovi jako by se zem slehla. Jak mne mohl vidět? Vždyť jsem ve skrýši! Nikdy si mne nikdo nevšiml. Tehdy to bylo naposledy, kdy jsem ho viděl.

V tom jsem uslyšel letadlo, přerušilo mé myšlenky a okolní klid. Najednou jsem byl zpátky v přítomnosti, na silnici si znovu hrály děti. Byl jsem rád, že je vše v pořádku. Byl jsem rád, že mám svou skrýš.